POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowu, v St. Paul a Minneapolis, Minn. pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

ÚČAST NAŠICH HOCHŮ NA BOJI V PICARDII.

(Zpráva z ?Výboru kolonie a dobrovolníků v Paříži.)

(Tisk. Kanc. Čes. Nár. Sdružení.)

Francouzská armáda s britskou psaly v tyto dny v dějiny světové nezahladitelným písmem co v pravdě jsou, co znamenají nejen ve své síle industriální a technické, ale hlavně v síle morální úrovně, individuelní odvahy a rasového genia, vynikající nad nepřátele v rozvážném a vytrvalém vývoji snahy, směřující k vítězství, které již v červánkové záři se usmívá na bojovníky za právo a spravedlnost.

Technickou vyspělost prokázali dělostřelci spojeneckých armád v posledních dnech července, kdy bez ustání ocelový písek ničil "nedobytné" posice nepřátelské po délce celých 40 km.; morální 1. července, kdy byl dán povel k útoku. Vojska francouzská a anglická hravě se zmocnila prvých k nepoznání rozvalených posic a v záloze těchto kráčeli naši chrabří dobrovolníci, aby těžšímu úkolu v dobývání zadních posic dostáli. Dne 4. července dostali rozkaz jít ku předu. V předvečer těchto dnů si zazpívali své zamilované písně, aby za krátko v tváři odolávajících Němců suchými ranami pušek hovořili mluvou, kterou národ za rty tají.

Však slyšme je samotné v líčení vlastních:

"Dne 4. července o 3. hodině odpolední přečten nám rozkaz, že budeme útočiti. Za nedlouho 2. a 3. battalion spěl po celou hodinu a půl ku předu. Těžké chmury se valily po obloze a hustý neutuchající déšť zkrápěl bolestný obraz skytající zem. Německá dělostřelba přiměla nás, abychom opustili zákopy, i vystoupivše na volný prostor, zaujali jsme posice, jak nám okolí dovolilo, za keři na mezi a jak se dalo. Když jsme byli uspořádáni, rokaz "ku předu!" hnul všemi našimi řadami i spěchali jsme poklusem za nedalekou výšinu s puškami na řemeni, odkudž se nám skytal nevídaný pohled. V dáli as 800 metrů nepřítel v posledních svých zákopech nás očekával, v levo město V., přímo před námi B., náš cíl, a v pravo N., vše již v rozvalinách, však přece s jakýmsi roztoužením vyhlíželo nám vstříc. Nelenili jsme a nových několika set metrů postoupily naše řady — na dostřel německých pušek. Děla naše byla němá, měli jsme Němce překvapiti. Tito nás však zpozorovali a počali po nás střílet, byl jsem raněn do pravé ruky..."

Jiný vojín píše:

"Německé kulky počaly kosit naše řady, však nedbali jsme na nic, náš cíl byl jen tak na dosah ruky i vědomí naší moci probudilo v nás pohrdání smrtí i hnali jsme se jako rozkacení lvi na B. Němci, vidouce se ztraceni, vylézali ze svých děr jako syslové s rukama vzhůru i vzdávali se nám. Na pravo od nás několik zarputilých Němců neustávalo po nás střílet, chci jim odplatiti i střelím v jejich klubko, však v tenž okamžiku byl jsem raněn kulkou do nohy. Ustal jsem i obvázal poněkud krvácející ránu. Ves byla přispěchavšími druhy vzata, Němci pojímáni."

Výňatek z jiného dopisu:

"Dorazivše k cíli spozajímali jsme ukryté zde ještě Němce a vzali několik střojních pušek. Náš pluk sám zajal přes 600 Němců, moje sekce vzala 40 zajatců. Náš setník pochválil nás za statečné se držení a slíbil, že nezapomene a odměnit se nám — však za krátko úlomek obusu zranil ho těžce na zádech. Chudák as někde vzpomíná svých vojínů, možná, že nebude mu více dopřáno, by splnil svůj slib, v ohni nám daný. Pluk náš byl opětně a to již po třetí citován na denním rozkaze armády. — Však naším bojům nebyl ještě konec. Těžší práce, vyžadující chladnokrevnosti, vytrvalosti a železné vůle, nás čekala, neboť Němci za žádnou cenu nechtěli se vzdáti myšlénky, že byli vypuzeni z posice takové důležitosti. Protiútočili — celé setniny postupovaly proti nám. Po plné čtyry hodiny jako vlny mořského příboje, však marně a marně, tisíce nepřátel v sražených řadách hnalo se proti nám. Leč šli si jen pro smrt, neboť smrtonosný oheň naších pušek i pušek strojových řádil mezi nimi jako divý. Za krátko mrtvoly jejich pokrývaly celou pláň před námi se rozprostírající. Z nich nejšťastnější přiblížili se na 30 metrů, by zde tím jistěji smrti podlehli. Ztráty jejich nebyly k porovnání s našimi, skoro nepatrnými. — Viděl jsem z našich hochů Jendu M. a tři jiné, jež kulka nepřátelská zasáhla do hlavy. Klesli okamžitě mrtvi. Při pomyšlení na ně je mi bolno, neb vidím ve vzpomínkách drahé mi ty hlavy, sklánějící se k mateřské zemi. — Němci odraženi, když se byli po hodiny marně namáhali získati ztracené posice a očekávajíce další náš postup, začali do nás střílet svými děly, tak že za krátko většina nás raněna byla. Utržil jsem si menší zranění pod okem; V. a kapitán N. byli raněni současně se mnou. Nyní společně v nemocnici vzpomínáme na tyto okamžiky."

Toť prosté výňatky z listů našich raněných hochů, které tají mnoho jejich duševní síly. Bezděky listujeme v dějinách našeho národa, bychom seznali, kterých otců vzňaly se v nich po tak dlouhou dobu dušené jiskry nadšení a odvahy. A přiblížíme-li svůj zrak k rekům tehdejším a dnešním, k národu tehdy a nyní, spatřujeme tutéž duši a chápeme, že nejsme než na cestě tehdy opuštěné, že pokračujeme v boji s Němci a Habsburky, ne však více osamoceni, ale spojeni s celou Evropou. A věru dopis jednoho z našich nejstarších, dnes raněných hochů píše Habsburkům zřetelně Mene, Tekel, Ufarsin. Zde jest:

"Jest to prvý dopis po mém zranění obdržený a věř, že s touhou jsem jej již očekával. Bál jsem se jej otevříti, očekávaje, že dočtu s smutných zpráv. Oh, ty drahé hlavy! 30. června byl jsem ještě se všemi pohromadě a dnes ještě ve vzpomínkách vidím je před sebou veselící se, a v uších mi zní jejich zpěv. Téže noci šli jsme ku předu, od té doby jsem jich neviděl.

Jsou mrtvi, zůstali tam v širých pláních Picardie. Vidím je, jak umírali jako praví Čechové s písní na rtech, neb před odchodem byli to jedině oni, mezi tisíci vojíny ostatními, kteří si zpívali.

Dopis tvůj mne vzrušil, ale nezlomil mojí mysli. Jak mi mé poranění dovolí, půjdu zpět na frontu v řadu tam zbylých druhů a budeme je mstíti. Mé rozhodnutí je pevné, nejsou to žádná prázdná slova, jsem stár, i obětuji vše, co mám, i svůj život, který již tolik hochů znalo položiti, kteří mě měli rádi, kteří si mne vážili co svého starého druha.

Pozdrav všem mým zbylým druhům i Tobě. Tvůj C...k."

Mexičtí velezrádci před vojenský soud.

Chihuahua Město, Mexiko, 17. srpna. — Přípravy jsou v plném proudu pro největší sérii přelíčení před vojenským soudem, který pokusí se vyhladiti neloyalnost v severním Mexiku. Přes 100 osob, dobře známých v politickém životě, postaveno bude před soud pro přelíčení ve spojení s právě odhalenými revolučními spiknutími a sta svědků povoláno bude z různých míst republiky. V prvním z těchto přelíčení, J. Arrólla, kněz, uznán byl nevinným.

OTÁZKA RAKOUSKÁ JE POLOŽENA.

(Tisk. Kanc. Čes. Nár. Sdruž.)

Den ode dne stává se patrnějším, že Francie přijala za svůj program rozdělení Rakouska a vážně zabývá se podrobnostmi plánu. Na venek jeví se tato situace především v tisku. Po velmi významných článcích v Matinu rozprodila se velmi čilá diskuse veřejná, do níž zasáhla celá řada vlivných listů. Je zajímavo, že mezi prvními, kteří reagovali na projev vládního Matinu pro rozbití Rakouska, byl konservativný katolický orgán "Echo de Paris", v němž publicista Herbette položil, byť i dosti nesměle otázku, zda by Rakousko nemělo býti zachováno, nemělo-li být učiněno krystalisačním bodem veliké katolické monarchie, k níž připojily by se jihoněmecké katolické státy.

Toto vystoupení páně Berbettovo věci naší spíše prospělo než uškodilo. Nejen že tím vyprovokovány byly projevy celé řady listů radikálních, pařížských i provinciálních pro rozdělení Rakouska a osvobození středoevropských Slovanů, ale ukázalo, že i v kruzích konservativních a katolických je "Echo de Paris" se svým stanoviskem osamoceno. Konservativní "Journal des Débats" již po řadu měsíců patří mezi nejhorlivější zastánce našeho programu. Dne 21. července přihlásilo se konečně i "Figaro", orgán konservativní aristokracie francouzské, neobyčejně bystrým a energickým článkem pro rozdělení Rakouska. Vystoupení toto má veliký politický význam, neboť ukazuje, jak marné byly naděje Rakouska v souvit a přátelství francouzských kruhů konservativních a katolických, které, stejně jako Francie radikální, uvědomují si dnes, že zachování Rakouska bylo by neštěstím pro Evropu.

Projev "Figara", nadepsaný: "O Rakousku a těch, které nutno osvoboditi", zní asi takto:

Kdykoli je samo, odkázáno na své vlastní síly, vždy je poraženo. V dávných časech poraženo bylo Turky, kteří přišli utábořiti se před Vídní. Sobieski zachránil Vídeň a není pochyby, že udělal chybu. Za sto let po té, když dělilo se Polsko, Rakousko poprvé "překvapilo svět svou nevděčností". Samo dalo původ této formuli. Také později bylo bito od Prusů a od nás. Rusové zachránili je před Maďary, tak jako Poláci před Turky. A pak zase bylo poraženo, od nás v Lombardsku, od Prusů v Čechách. I v této válce, do níž pustilo se jako sluha Německa, poraženo bylo hned na počátku od Rusů a od Srbů. A nyní znova má nepřátele na svém území, Rusy na východě, Italy na západě. Bude Německo s to, aby ještě jednou je zachránilo?

Když vás potká Rakušan, netiv se pokloní: "Habe die Ehre —" což má znamenat čest — vás pozdraviti. Boehm-Ermolli, když poprve po pádu Lvova setkal se s Mackensenem, přiblížil se s usměvavým: "Mám čest —" "A já nemahu", zněla odpověď. Rakousko znova bylo bito, ale tentokráte dělí se již o porážku s Němci."

*

Napoleon říkal o Prusích: "Je to špatný národ." O Rakušanech by to nebyl mohl říci, z toho dobrého důvodu, že není žádného rakouského národa. Mezi českými horami a Balkánem a mezi Adriatickým mořem a Dněstrem jest jen směs národů, které se nenávidí a to proto, že jedni jsou ušlechtilí, povznešeného, rytířského ducha, mysli otevřené do budoucnosti, druzí jsou sizopasníci a potlačovatelé.

Metternich, nejvýznačnější z diplomatů starého režimu, říkal o Italii, že jest jen "zeměpisným pojmem", Rakousko se svými pohyblivými hranicemi, bez jednoty jazyka a plemene, bez jednoty dějin, není ani zeměpisným pojmem. Při nejmenším polovina obyvatel dualistické monarchie vroucně si dnes přeje porážky poloviny druhé. Na jedné straně 10 milionů Čechů, 5 milionů Srbochorvatů, stejně tolik Poláků, 3 miliony Rusínů, 3 miliony Rumunů, milion Slovinců a téměř rovněž tolik Italů — a na druhé straně 11 milionů Němců a 8 milionů Maďarů.

*

Jak je možno, že tato německo-maďarská menšina, která teprve od nemnoha let tvoří jednotný blok, ostatně umělý, mohla se udržeti při moci? Tato ohavnost má mnoho příčin, z nichž hlavní záleží v tom, že ona menšina má za sebou veškerou sílu Německa.

V tom právě je veledílo politiky Bismarkovy. Jako Prus, duší i tělem, nenávidí Rakousko; nikdy nezapomíná národního ponížení v Olomouci a osobního příkoří, jež zažil ve Frankfurtu, kde poprve dal na jevo svůj odpor a poprve osmělil se bez dovolení zapálit si cigáro před zástupcem jeho apoštolského Veličenstva. Jeho povaze státnického Mefistofela podařilo se přiměti Rakousko k účasti na loupežné výpravě proti Dánsku. Po dokonané loupeži chce shrábnouti celou kořist; poštve Italii proti Rakousku; podnítí revoltu uherskou. Dochází k hromové ráně u Sadové. Jeho šťastný král touží po triumfálním vjezdu do Vídně. Bismarck jej zapřísahá, aby se vzdal svého plánu. Prosby, vyhrůžky, velkolepé perspektivy do budoucna, předstíraná zuřivost, upřímné slzy, tragedie, komedie a fraška... A na konec zvítězí. Je to jedna z velikých chvil historie.

Poraženo a vyhnáno z Německa, Rakousko v ničem jiném nebylo poníženo. Nehledě k Benátsku, které postoupilo francouzskému císaři, habsburská monarchie nebyla zmenšena. Bismarck postaral se o smíření Rakouska s Uhry. Deak ať už vědomě či nevědomě je nástrojem v jeho rukou. Košut chvěje se v hrobě; ale je to už jen prach Košutův.

Saský ministr, přijatý do rakouských služeb, hlupák, který jen dodává si zdání státníka, pomyšlí po jistý čas ani ne tak na národní odplatu dunajské monarchie, jako spíše na osobní pomstu proti Bismarkovi. Po vítězství roku 1870 železný kancléř dovedl se ho zbaviti.

Pomalu, ale jistě pokračuje ve svém díle. Tragedie, dodnes zahalena tajemstvím zbavuje ho následníka trůnu Rudolfa, který nezapomněl na Sadovou a nenávidí Německo. Rakousko-Uhersko stává se spojencem Německa, jeho vasalem, jeho majetkem. Bismark tlačí je na Východ, proti Rusku, proti starým mocnostem ochránkyním zemí Levanty, proti Anglii a Francii. Rakousko zmocnu cítí se silným — podporou Německa. Vítězné Německo potřebuje Rakouska ještě více než Rakousko potřebuje Německa. Rakousko je slabinou Německa, vadou jeho krunýře. Stalo-li by se Rakousko slovanským anebo kdyby jen od dualismu přešlo k trialismu, německá říše octla by se uzavřena sama v sebe, bez východu k Orjentu. Německo bez Rakouska je příliš slabým než aby vlastními svými silami mohlo napadnouti Rusko a západní Evropu. Rakousko spojuje se s Uhrami, Rakousko-Uhersko s Německem. Vede válku proti Čechům, proti Srbům, proti Chorvatům. A čím více hromadí zločinů všeho druhu, podvodu, krádeží a justičních vražed, tím více sílí moc Německa nad Rakouskem.

*

Zatím Bismark zmizel a jeho nástupci, přirození zdědili jeho rakouskou politiku, jejíž jdou v ní příliš daleko, nemajíce žádného bystrozraku, a jsouce ve všem ovládáni manií "kollossálnosti". Z toho vznikla válka. V tom jsou její hluboké příčiny.

Rakousko váhalo pustiti se do války; v poslední chvíli couvlo před hrozným zločinem. Ale válka je nezbytnou podmínkou velikého německého plánu. Německý císař ji činí neodvratnou. Je třeba, aby Německo mohlo prohlásiti svými kancléře, že válka je válkou obrannou, pro Rakousko. A opravdu, Rakouska je nevyhnutelně potřebí pro německý plán, pro Německo.

A proto smrtelnou ranou pro Německo bude rozbití Rakousko-Uherska. Prusko bylo by uvedeno do svých starých brandeburských hranic. Vestfalská smlouva byla by obnovena ve všech svých článcích. Poněvadž nelze zprovoditi ze světa germánské země, jako nějakou novou Atlantidu, a zničiti 80 milionů Němců, tak jako vyčistu je se sákop, poněvadž také nelze vrátiti se do minulosti a zabrániti něčemu, co se už stalo a vymazati to z paměti lidské, dokud na místě habsburské Makedonie nebude vybudována svobodná jihovýchodní Evropa od českých lesů až k Dunaji a Karpatům, na přirozených základech a dle našich vlastních principů práva.

*

Z týchž důvodů, pro které největší státník všech časů, kardinál Richelieu přál si neodvislosti Nizozemska, luteránských států německých, Švýcarska a malých republik neb knížectví italských proti habsburskému domu, musíme i my dnes chtíti s odhodláním stejně pevným osvobození Čechů, Poláků a Jihoslovanů stejně jako Italů a Rumunů z tyranie Habsburska, císaře vídeňského, krále peštského, vasala německého.

Necelý týden před svou smrtí setkal se arcivév. Rudolf na jisté slavnosti na německém vyslanectví s mým starým přítelem Decraisem, jenž tehdy zastupoval Francii ve Vídni. Rudolf podle rozkazu dvorského řádu byl nucen objeviti se v německé uniformě. Svěřil se Decraisovi se svým vztekem a se svou vůdčí myšlenkou, osvoboditi jednou Rakousko od Německa. Kdyby byl žil, mohly se události jinak vyvinouti. Stalo se jinak... A od té doby starý Habsburk abdikoval, ne aby se uchýlil do kláštera, nýbrž aby se odevzdal do ruku německého císaře, smrtelného nepřítele svého syna a aby novými zločiny, daleko ještě ukrutnějšími zatížil své svědomí tak hrozně již těžké. Císař šibeniční, jak nazývá jej dnes, po ohavném pověšení Cesara Battistiho celá Italie chvějící se hněvem a hnusem — jedním slovem — Habsburg hoduj Hohenzollerna.

Zničení německého imperialismu a zničení rakouského vasalstva jest tudíž jedno a totéž.

*

Znal jsem zde u nás, před válkou jistou stranu "rakouskou" — Byla to politika pro dvacáté století tak zastaralá a nevčasná jako byla nevčasnou válka proti habsburskému domu ve století osmnáctém. Svět jde ku předu.

Strana tato pozůstávala z několika lidí zamilovaných do Marie Antoinetty, několika historiků večerních škol, kteří srovnávali Metternicha s Talayrandem, a dokonce i s Richelieu a konečně z několika demokratů, kteří pokládali se za státníky, poněvadž měli příležitost žvaniti na Míčovém Náměstí s oparukovanými diplomaty o politickém a hospodářském sblížení s Rakouskem. Také Napoleon, když si vzal za ženu Rakušanku — což bylo stejně těžkou chybou jako jeho výprava do Španělska nebo do Ruska, měl svou chvíli "snobismu". Ale všechno to patří minulosti zrovna tak jako tango.

Polybe.

TŘI DALŠÍ ČESKÉ PLUKY VZDALY SE RUSŮM.

(Tisk. Kanc. Čes. Nár. Sdružení.)

Rumunský tisk přinesl nedávno zprávu, že v posledních bojích na ruském frontu vzdalo se opětně několik českých pluků i s důstojnictvem Rusům a že rovněž hromadně vzdávali se Slováci a uherští Rumuni. Rakousko-uherský válečný tiskový stan si pospíšil, aby svým dementi tuto zprávu potvrdil. Spolehlivá zkušenost totiž je, že zpráva, již rakouský generální štáb vyvrací, získává v očích celého světa na pravděpodobnosti. Jest ještě v dobré paměti, jak houževnatě zapírala rakouská tisková kancelář zprávu o vzdání se 28. pluku, až konečně událost oficielně byla doznána. Je tudíž možno, že dočkáme se ještě s rakouské strany přímého nebo nepřímého doznání, že skutečně se stalo to, co se vyvrací v následujícím komuniké ze dne 8. července:

"Jistý rumunský list, známý svým rusofilským smýšlením, oznamuje, že za posledních bojů na severovýchodním frontě vzdaly se Rusům celé tři pluky české i se svými plukovníky, dále jeden slovenský prapor a na 30.000 uherských Rumunů. Nikoho nepřekvapí, že jmenovaný list se nestydí vzíti za bernou minci báchorku, hodící se mu do krámu. Nutno však užasnouti nad tím, že říšsko-rumunský list neváhá před očima světa takovým způsobem snižovat své krajany, kteří ještě nedávno podali důkaz svého vlasteneckého smýšlení a své statnosti, jak v bojích u Asiaga, tak i v obraně proti prudkým útokům ruským u Baranoviče."

Je zajímavo, že válečný tiskový stan žasne nad cynismem rumunského listu, uvádějícího v pochybnost "rakousko-uherské vlastenectví" svých krajanů, ale zprávu netroufá si přímo a určitě vyvrátiti. K vyvrácení zprávy o vzdání se tří českých pluků a slovenského battalionu neříká vůbec ani jediného slova a tak celý výsledek tohoto typického dementi je v tom, že rakouský štáb rumunskou zprávu jen rozšířil a podal nový doklad své barbarské psychologie.

POSLANEC DUERICH V PETROHRADĚ.

(Tisk. Kanc. Čes. Nár. Sdružení.)

Petrohrad, 14. července.— Dnes byl přijat ve slyšení zahraničním ministrem Sazanovem, místopředseda zahraničního výboru českého poslanec Josef Duerich.

Tím poprvé za války navázal oficielní zástupce přímé styky s ruskou vládou.

Poslanec Duerich není ovšem v Rusku poprvé. R. 1909 přijel do Ruska na slovanské porady, jež se konaly dle usnešení slovanského sjezdu pražského r. 1908. Za jeho součinnosti založeno "Ruské Zrno", organisace, jež měla posílati ruský selský dorost na Moravu a do Čech, aby se tam seznámil s pokročilejším zemědělským hospodařením. Poslanec Duerich má mnoho zásluh o to, že program "Ruského Zrna" nezůstal jen na papíře, ale postaral se o mnoho ruských zemědělců, kteří byli umístěni na vzorných statcích českých a moravských. Těchto zásluh jeho vzpomněla hlavně "Novoje Vremja" dne 25. června a přinesla jeho fotografii. 23. června "Novoje Vremja" u příležitosti jeho příjezdu napsala, že je "jedním z nejstarších českých rusofilů, pracujícím už dlouho na sblížení Slovanů".

Vedle toho přineslo několik listů interviewy s posl. Duerichem a to: Petrogradskaja Gazeta, Večerne Vremja, moskevské Utro Rossije a Birževij Vědomosti.

Oběť vedra.

New York. — Přílišné středeční vedro vyžádalo si jeden český život. Vedru podlehl mladý krajan Václav Hlaváč, 26 roků starý z čís. 315 východní 73. ulice, když byl na cestě do práce do květinářského závodu v čís. 55 záp. 26. ulice, kde byl zaměstnán jako prodavač. Již v úterý pociťoval mladý krajan na sobě následky přílišného vedra a stěžoval si na bolení hlavy. Nedbal toho však, poněvadž bylo mu ve středu poněkud lépe a vydal se na cestu do obchodu. Zaměstnavatel jeho byl na prázdninách a považoval pan Hlaváč za svou povinnost, aby byl přítomen sám. Na cestě do obchodu asi v 1 hodinu odpoledne skácel se na chodníku. Byla zavolána ambulance z Bellevue nemocnice, která jej odvezla k léčení. Byly učiněny všemožné kroky na jeho zachránění, avšak nešťastník po půl hodině zemřel. Byl velmi oblíben v české společnosti pro svou dobrou a milou povahu. Zármutek rodičů je veliký, poněvadž ztráta jejich syna je jim nenahraditelnou. Byl jim značnou podporou v jejich stáří. — Zesnulý byl členem řádu Jan Amos Komenský, čís. 10, ČSPS. Pohřeb jeho konal se v sobotu odpoledne ve 2 hodiny z domu smutku na hřbitov michalský. Nad rakví zesnulého truchlí zarmoucení rodiče, bratr a sestra a jiní příbuzní a přátelé.

Poraněn.

Chicago, Ill. — Politování hodná nehoda stihla onehdy českého policistu Jana A. Dobeše, jenž přidělen jen canalportské policejní stanici. Konaje službu, kráčel jižním směrem po Canal ul., a poblíže ulice 18. chtěl projíti uličkou. Jakmile však sešel s chodníku, tu stoupl na velký rezovatý hřebík a zarazil si jej do levé nohy, utrpěv tak bolestné zranění. Doufáme, že nebude nehoda míti pro něho vážných následků a že nebude mu dlouho překážeti v jeho službě.

Postřelen.

Wolfard, N. D. — R. Petřík, vážený farmář, leží v nemocnici v Rugby se střelnou ranou v těle a Nelson Forrester, P. D. S. vyčkává ve vyšetřovací vazbě, jaký obrat u zraněného nastane. Forrester jest obžalován, že střelil Petříka při hádce o mzdu. Rozhořčení proti některým P. D. S. je tak veliké, že úřady se připravují, kdyby Petřík zranění podlehl, dopraviti útočníka ze strachu před lynčem, do jiného městečka.